

Piet Polies in actie

Floris Kappelle

Met illustraties van Rijk de Gooyer

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Piet Polies

en de kermisklanten

Met:

- 1 Piet Polies, politieman
- 2 Kuijer, politiehond
- 3 Julia Seinpaal, politieagente, assistente van Piet Polies
- 4 Robin, neefje van Piet Polies
- 5 Kees, zusje van Robin en nichtje van Piet Polies
- 6 Jippe, vriend van Robin
- 7 Gerrit Scheurkogel, kermismeester
- 8 Henny van Vuren, eigenaar van de schiettent
- 9 Dokus, autosloper
- 10 Harry, snackbarhouder van Harry's Snelbuffet
- 11 Burgemeester Klotterbeuk
- 12 Meester Grijpgraag, officier van justitie
- 13 Meester Kreukniet, rechter
- 14 Meester Petrowitz, advocaat
- 15 Snaaima en Sporenberg,
de mannen van de Technische Recherche
- 16 Tante Tine van de kantine

Op bezoek bij de burgemeester

Tijdstip: vrijdagmorgen, 09.00 uur

Locatie: het stadhuis

Personen: de burgemeester, Meester Grijpgraag en Piet Polies

‘Heren, ik denk dat we de kermis moeten sluiten.’

De burgemeester zei het langzaam, met zware stem. Hij keek er moeilijk bij.

Aan de grote tafel zaten Piet Polies en Meester Grijpgraag achter een kopje koffie. Ze luisterden aandachtig.

‘Er gebeuren rare dingen op de kermis,’ vervolgde de burgemeester. ‘Dit jaar hebben we gelukkig geen overlast van jongeren. Maar wel een zweefmolen die zomaar twee keer te hard gaat. Botsauto’s die op hol slaan. Plotselinge stroomuitval. Nachtelijk gedoe op het terrein. Noem maar op. Ik wil de vergunning van de kermis intrekken.’

Grijpgraag en Piet Polies keken elkaar aan. Piet trok één wenkbrauw op.

‘Hmm,’ mompelde Grijpgraag, ‘de vergunning intrekken... dat lijkt mij ook het beste.’

Piet Polies ging staan.

‘Nou, Burgemeester, daar zegt u wat. Maar misschien is het slimmer om de kermis NIET te sluiten.’

‘Hoezo, NIET te sluiten?’ vroeg de burgemeester.

‘Om een valstrik te kunnen zetten,’ zei Piet.

‘Een valstrik? Voor wie?’

‘Ja, voor wie?’ herhaalde Grijpgraag.

‘Dat zal ik u vertellen, heren,’ zei Piet, ‘voor de “onverlaten” natuurlijk! Want het lijkt me duidelijk dat die dingen niet zomaar gebeuren! Daar zitten vast kwaadwillende figuren achter.’

De burgemeester pakte een grote sprits uit de koekjestrommel die voor hem stond. Grijpgraag kauwde op zijn balpen.

‘Jazeker,’ zei Piet Polies, ‘we moeten de kermis openlaten, om DAN toe te slaan!’

‘Zodat jij de boeven op heterdaad kunt betrappen! Is dat je bedoeling, Piet?’ De burgemeester riep het uit alsof hij het zelf had bedacht.

‘Of het boeven zijn, weten we nog niet, Burgemeester, maar wel dat er rare dingen gebeuren. En dat moet stoppen. Als de kermis openblijft, is de pakkans groter.’

Piet Polies roerde in zijn beker koffie, keek om zich heen en nam een flinke slok.

‘Wat vind jij, Grijpgraag?’ vroeg de burgemeester.

‘Doen, zeg ik. Gewoon doen. Piet heeft gelijk. En boeven vangen, dat is wat wij willen. Ja toch, Burgemeester?’

‘Jazeker...’ zei de burgemeester bedachtzaam. ‘Goed dan, heren, we laten de kermis open. Voorlopig. Piet, je krijgt drie dagen om deze zaak op te lossen. Anders is het afgelopen met de kermis. D’r uit nu en aan de slag.’

Piet Polies stond op en verliet de kamer.

Drie dagen maar, dacht hij terwijl hij met twee treden tegelijk de trap af vloog, dat is niet veel! Tijd voor actie!

En met grote stappen beende hij het stadhuis uit. Hij sprong in zijn politieauto en scheurde de hoek om. Vanuit het raam op de eerste verdieping keek de burgemeester hem hoofdschuddend na.

Een vreemde snuiter op de kermis

Tijdstip: vrijdagmiddag, 15.00 uur

Locatie: de kermis

Personen: Robin, Kees en Jippe.

En Piet Polies

‘Hé jongens!

Laten we in de Mega Mouse gaan! Ik heb kortingsbonnen!’

Terwijl Robin het riep, rende hij richting de enorme achtbaan.

Kees en Jippe holden achter hem aan over het kermisterrein.

‘Waarom doen we niet eerst de Booster? Die is veel groter,’ hijgde Jippe.

Ze hielden halt bij de Mega Mouse, een enorme constructie van ijzer en staal. Hoog in de lucht scheurden de bakjes met gillende kinderen over de achtbaan.

‘Weet ik,’ zei Robin. ‘Maar we hebben Kees bij ons en die is te klein. Die mag niet in de Booster.’

‘Oké,’ zei Jippe, ‘vooruit dan maar.’

Kees was een meisje. Het jongere zusje van Robin. Ze was nog te klein om op de kermis overal in te mogen. Dus moesten ze goed kijken wat mocht en wat niet mocht. Robin en Jippe waren zelf al elf. Zij mochten wel overal in.

‘Drie kaartjes voor de Mega Mouse,’ zei Robin tegen de man achter het loket van een klein glazen hokje. De man had een geel petje op en kauwde overdreven op een stukje kauwgum. Robin legde het geld in het bakje.

‘Hier, drie kaartjes, maar hou je zusje goed in de gaten, hè!’

De man kauwde gewoon door terwijl hij het zei. Wat een viezerik, dacht Robin.

‘Ja ja, meneer, komt voor de bakker.’

Hij griste de kaartjes van de toonbank.

‘Yes! Hebbes! Kom op, jongens! We gaan aan boord!’

Ze stapten in het wagentje en klikten de beugel vast. Vrolijke popmuziek schetterde uit de speakers. En daar gingen ze.

‘Jiehaa!’ Ze gilden het uit. Wat ging dit hard!

Toen ze na vijf minuten weer uit de Mega Mouse stapten, zagen ze alle drie een beetje bleek.

‘Nog eens, nog eens!’ riep Kees. ‘Dat was leuk!’

‘Leuk?’ zei Jippe. ‘Leuheuk?! Welnee, oen: het was béreleuk! We gingen oerend hard! Het lijkt wel of mijn maag achter mijn oren zit!’

Ze proestten het uit.

‘Kanonnen!’ zei Robin, ‘dat was echt te gek. Mijn haar is helemaal in de war. Gelukkig is mijn geld niet uit mijn zak gevallen. Wat ging dat hard!’

‘En hoog!’ riep Kees ertussendoor. ‘Nog eens!’

‘Nee Kees, het is mooi geweest. Wil jij een suikerspin? Dan kunnen Jippe en ik in de Super Shark.’

Maar voordat Kees antwoord kon geven, stond opeens Piet Polies voor hun neus. Tussen de vele bezoekers op de kermis hadden ze hem helemaal niet gezien. Dat was ook niet zo gek, want hij had zijn uniform niet aan! Hij droeg een heel raar bloemetjeshemd en een korte broek met sportschoenen. Om zijn nek hing een grote camera. En op zijn neus stond een zonnebril. Met spiegelglazen.

‘Zo jongens,’ zei Piet Polies, ‘zijn jullie kattenkwaad aan het uithalen?’

‘Hé, oom Piet!’ lachte Robin. ‘Wat ziet u er gek uit! Bent u soms verkleed? Of met vakantie. Haha!’

Ook Jippe en Kees konden hun lachen niet inhouden.

‘Ssst, jongens, kom even met mij mee.’

Piet dook een paadje in. Tussen het spookhuis en de schiettent, waar niemand hen kon zien. Daar boog hij zich voorover en zei met

zachte stem: 'Vandaag ben ik incognito*. Dat betekent dat niemand mij mag herkennen. Vandaar dat ik mijn uniform niet aan heb.'

'Nou, oom Piet,' fluisterde Robin, 'u ziet eruit als een toerist. Uit Amerika!'

'Dat is precies de bedoeling. Maar nu even serieus, jongens, jullie moeten net doen of je me niet kent. Dan kan ik rustig foto's maken. Niemand, en ik herhaal: NIEMAND, mag weten dat ik Piet Polies ben.'

Piet keek heel erg streng.

'Bent u iemand aan het schaduwen?' vroeg Jippe. 'Of is er soms een boef ontsnapt?'

'Jongen,' zei Piet, 'jij stelt te veel vragen. Ik leg het nog wel eens uit. Maar nu gaan jullie weer de kermis op. Eén ding nog: ik pas wel even op Kees, dan kunnen jij en Robin met z'n tweetjes in de Super Shark. Dat willen jullie toch zo graag?'

Robin en Jippe sprongen een gat in de lucht.

'Jabbadabbadoei!'

Kees trok een sip gezicht. Ze wilde natuurlijk ook mee. Maar ze was te klein, en samen met oom Piet op stap was ook wel stoer. Zeker nu die zo gek was verkleed.

'Oké, dit is de afspraak,' zei Piet Polies. 'Over een half uurtje precies, dus om tien over half vier, zien we elkaar bij de Mount Everest. Je weet wel, het reuzenrad. Dan nemen jullie Kees weer mee en kan ik verder met mijn onderzoek. Afgesproken?'

'Super!' zei Jippe.

'Super Shark, zul je bedoelen!' riep Robin.

En schaterlachend renden de twee jongens weg. Richting de Super Shark.

'Kom mee, Kees,' zei Piet Polies tegen zijn nichtje, 'wij hebben belangrijkere zaken te doen. Wij gaan foto's maken!'

